

[מרגש: הגב רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

56. עין רואה ואוזן שומעת

לחווות את הידעשה הזאת באופן מוחשי ממש זו גם כן סוג של מתנה".
נו, מה יש לומר? אופטימי חסר תקנה. 'מתנת חיים' אינה מהווה לו רק כשם של מפעל חיים, אלא שיטה לחיים. לראות כל דבר שמתפרק ולהתייחס אליו ככל מתנת חיים. לנבו אחר האור גם כאשר הוא בגודל ראש של סיכה, למצואו אותו ולהפיץ להלה.

לפעמים אני מתחבנת על איזועי החיים וראה איך ידו הרחומה של בורא עולם שתלה עבורי אبني דרך לשנים שיוכאו. כיוון, כשהאני חוות את ניסיון האלמנות, הקשה עד למאוד, אני מוצאת את עצמי פותחת עיטיפות צלופן מרישושה, שולפת מתנות שקיברתי בדרך.
אני מתחכונה מבונן למנות גשמיות אלא למתנות רוחניות. לתובנות מיוחדות, למשפטים שנאמרו בעבר בכדי שאשלוף אותם היום מאריזתם ואותם בהם במסלול חיי הנוכחי, ולפости התנהלות נוכניהם המתווים לי היום את הדרך. הניסיון למצוא בכל דבר את הטוב, לאחר את המתנה, להעצים אותה גם אם גודלה וערורי וכבלתי נראה כמעט של תרגיל עליו עבדנו יחד לאורך השבעות של המעדן. היום אני נקראת לעבור אותו למשעה. בלבד, ללא ליווי המסורת, אני מדרשת לחפש את האור, לאחר אותו גם בזמנים בהם הוא בקצת המהירה, ולהאיר אותו את רגעי החושך. יש לי ממה לאספה כוות, זכית להתוויות דרך. אם במקשיי האזנה יכול היה בעלי לראות את הטוב, ביום של חיים, מרכיב כל شيء, ודאי יש אין סוף טוב.

אנשים בדילם בדילם

שבט, תשפ"ב. אני מאומנת. עם תסמיינים.
עשה היכרות קרובה עם המיטה. חזרת בשילפה מהירה אל הפעם הקורמת שזה קרה. מאומתים. בידוד. דלותות נעלות.
בסביב ההוא זו לא הייתה בדיחה. הדלותות היו נעלות הרמטית לגמרי. ההוירותanca נאכפו בדקדוקות על ידנו ולא על ידי המשטרה. הבלהה הייתה משתתקת.
הgal הראשון... זכרת את התקופה בה היינו בבדיקה בגל הראשו. בעלי הסתווב או בבית, עיניו זהירות כרגיל (כבר סיכמנו על אופטימיות חסרת תקנה) והוא שור, שירי אמונה וביטחון, שירים של חג הפסח ושירי גאולה.
בימי הבדיקה ההם, כאשר מסרתי שיעורים במוחרב הקולי, ביקש מני בעלי לומר לחתימות את מה שאמור גם הוא לתלמידיו: "אנחנו בבדיקה אבל לא לבך". היהודי, בכל מקום ובכל מצב, אינוLCD.
ובאשר אליו, אין צורך לדאוג, זמן שיбурר עד להדפסת המדור אני מקווה בעז"ה להזoor בבריאות לטורמי הכליה, למושתלים ולבית הספר.

יום רביעי ז' בתשרי תשע"ה
השעון הורה על השעה שמנוה כאשר התישבנו סוף סוף לאכול את ארוחת הערב. שלוש שעות חלפו מאז חוץ בעלי ועדין לא התפנינו כבר. עד עכשו היו אנו אורחים, שאלות דחופות והתייעצויות, מהרגע שעכבי שבחקיירות, היה עוסק ב'קבלת קחל'.

אמנם ישנו כלל שאומר: 'אין אורח מכניס אורח', אבל משפחתי לאו היתה יוצאה מן הכלל (הרתי משמי), הם פתחו את סלונים ואת לימם לא רק עבורי בעלי וUBEORI, אלא גם בשביל כל אילו שבאו לחזק אותנו, לחת לנו כוח ולחטמו. בני משפחה משני הצדדים, צוחרים רפואים ונציגים של בתיה החולים, חברים מהקהילה ועוד (מלבד אנשים הקשורים לארגון, איתם נاسر עליינו להיפגש). בית משפחתי לאו הפך כמעט כשלדי המשפחה המתוקים מגישים תקרובת שהכינה אמא ואחר כך מהכניםים בחדרים הפנימיים ומאפשרים פרטויות. ור כי היה נכם, היה חשוב שאחננו בעלי הבית ומשפחתי לאו האורחים. דוגות של חסד.

כשהלכו המבקרים התפנינו סוף סוף להוציא את האוכל ולאכול בחוסר התבונן את ארוחת הערב שהבאתי עמי. אל תוך השקט שהשתר אמורתי בלחש: "אני פוחדת להיות בביתך?". "פוחדת?" החזיר בעלי החוזר. "לא יודעת, פתאום לא נח לי בביתך שלי...". אמרתי. "למה?" הוא התענין, עניין קשיבות באמתת. תשעה שוטרים היו בቤת התיי בו. תשעה שוטרים הסתובבו לי בין החדרים, פותחים ארון, מרוקנים מדפים, עושים בו כבוךן שללים...".

"לא נעים לך לראות את הבלון?" הזודה בעלי, מכיר את הפדרניות שלו.
לא, לא זאת הנקודה, כבר סיידרתי מזמן. העניין הוא שאין לי מושג מה מסתתר מתחת לבנגן. אין לי מושג מה השוטרים עשו בבית ואילו דרישות שלום הם השאירו אחריהם".

סוף סוף צבעה ההבנה את עניין. "את מתחכנת למקשיי האזנה", המהם לעצמו, מרים אליו מבט אמפתני. הנהנתי. הוא שתק. לאחר מכן דבר בשקט, כמו לעצמו. "וזם כן? אם השוטרים אכן השאירו אחריהם 'מצורות?' הרי אין לך מה להסתיר, שניינו יודעים כי לאורך כל השנים אנו מתנהלים בטוחו ובירותות, לאו דופי. השאיירו מכך מקשרי הקלטה? שיהיה להם לביראות. שישמעו. שיאזנו", הקול שלו היה בהיר כל כך, שלו. רגע של שתיקה ירד עליינו ולאחר מכן הוסיף וחתם: "יהודי ציריך לחיות תמיד בתחששה של עין רואה ואוזן שומעת". מכךשיי האזנה טנוונים לכל אדם בכל מקום ובכל עת - רואים אותנו, שומעים אותנו. עליינו לזכור את הדברים הללו, הם כתובים במסכת אבות ומהוים יסוד לחובת האדים בעולמו. אם זכינו עכšíו

